

Nr 102.

Av herr **Bengtsson** i Norup m. fl., angående upphävande av förbudet mot tillsättning av sackarin vid tillverkning av maltdrycker.

Vid flera tillfällen hava skattefria bryggerier i vårt land gjort framställning om att det sedan 1905 gällande förbudet mot användande av sackarin i svagdricka måtte upphävas. Som skäl för sin framställning hava de åberopat dels att förbudet hindrar dem från att framställa ett med starkare maltdrycker konkurrenskraftigt, välsmakande och hållbart svagdricka, dels ock att förbudet gäller allenast deras näring men icke framställning av livs- och njutningsmedel i allmänhet. Den myndighet som haft att yttra sig om dessa framställningar har ock anfört goda skäl för ett bifall till framställningarna men har därjämte anfört vissa skäl, som tala emot dem.

Ett nära till hands liggande skäl emot framställningen är ju, att man reagerar mot att använda ett surrogat för sötningsmedel, då ett gott och billigt näringsmedel finnes i sockret. Emot framställningen om förbudets upphävande kan ock anföras, att frågan om sackarinets användning i livsmedelstillverkningen i allmänhet är outredd.

Vid ett övervägande av skälen för och emot det nu gällande förbudet synas oss dock skälen för dess upphävande väga tyngre.

Att upprätthålla ett förbud mot sackarinets användning vid tillverkning av svagdricka är olämpligt, då sådant förbud icke gäller andra, likartade medels tillverkning. Varje köpare av svagdricka kan ju själv köpa sackarin och söta det dricka han köpt. Bryggaren kan av kostnadsskäl icke använda socker i svagdrickat i den utsträckning, som kundernas smak kräver, ty då blir det dels för dyrt och dels riskerar han jäsning av varan, så att alkoholhalten blir för hög. Vissa svagdricksbryggare ha dock överträtt förbudet mot sackarinets användning och blivit straffade för denna åtgärd. Vissa svagdricksbryggare ha vid tillverkningen begagnat sockerkulör eller sirap, som innehållit sackarin utan att de vetat därom. Från flera håll har det vittnats om att utköraren av svagdricka i särskilt paket medfört sackarin, som han överlämnat till köparen av svagdricka för att denne själv skulle söta varan.

Ett stort antal konsumenter av svagdricka tycka om det med sackarin sötade svagdrickat, och då inga avgörande skäl kunna anföras mot kon-

sumtionen av en sådan vara, synes det oss att tillverkningen och försäljningen av den måtte medgivas. Ur medicinsk synpunkt torde icke några väsentliga skäl mot vår hemställan vara att emotse.

Otvetydigt är det för stora grupper av vårt folk nyttigt, att de såväl i arbetet som i hemmet kunna få ett billigt, hållbart och välsmakande svagdricka.

På grund av vad vi ovan framhållit tillåta vi oss hemställa,

att riksdagen måtte besluta i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa att Kungl. Maj:t måtte verkställa utredning, huruvida icke det i förordningen angående tillverkning och beskattning av maldrycker stadgade förbudet mot tillsättning av sackarin till maldryck borde upphävas samt för nästa riksdag framlägga eventuellt förslag i ärendet.

Stockholm den 19 januari 1928.

Sv. Bengtsson
i Norup.

Elof Ljunggren.

C. O. Johanson.

Gottfrid Karlsson,
Vadstena.

Adolv Olsson,
Gävle.

Aug. Sävström.

Jones Erik Andersson
i Ovanmyra.

Per Edvin Sköld.